

Arrest

nr. 279 778 van 7 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juni 2022 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. VERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas als volgt voor in haar nota met opmerkingen:

*“Verzoekende partij verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, geboren te Mongolië op X.
Op 24.03.2022 werd verzoekende partij op heterdaad betrapt werd op drugsverkoop. Verzoekende partij was uitsluitend in het bezit van een vervallen Duitse verblijfstitel.
Op 25.03.2022 werd verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor een inbreuk op de drugswetgeving.
Op 25.03.2022 werd verzoekster onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs.*

Op 02.06.2022 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoekster stelde bij verzoekschrift dd. 04.07.2022 een beroep tot schorsing en nietigverklaring van de voormelde beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het beroep is nog hangende en aldaar gekend onder het rolnummer X"

De bestreden beslissing is de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juni 2022 tot het opleggen van een inreisverbod en heeft de volgende redengeving:

"(...)

Aan de Mevrouw:

Naam: B.

Voornaam: Z.

Geboortedatum: X

Nationaliteit: Mongolië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 02.06.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 25.03.2022 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor zij vandaag veroordeeld zal worden.

Betrokkene wordt aangetroffen op het appartement dat door de koper wordt aangeduid. Bij de huiszoeking werden verschillende types drugs aangetroffen (cocaine, marihuana en restanten van XTC) en een kluisje met veel cash geld.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van Antwerpen op 31.03.2022.

Betrokkene liet echter tot op heden na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Uit het administratief dossier van

betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van art 3 afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.
(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van:

“artikel 8 EVRM, de artikelen 62 en 74/11 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “Vreemdelingenwet”), de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meerbepaald het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht.”

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste onderdeel

Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

*“ 1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:
a) indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of
b) indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.*

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.(...)”

De Terugkeerrichtlijn werd naar Belgisch recht omgezet door de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (B.S. 17 februari 2012)

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, ingevoerd door de wet van 19 januari 2012, bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.(...)”

De terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet verplichten verwerende partij dus om voor de bepaling van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de individuele omstandigheden en hieromtrent motieven op te nemen.

In de parlementaire voorbereidingen lezen we dat de Terugkeerrichtlijn verplicht tot “een individueel onderzoek” en “dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23.)

Ook overweging 6 van de Richtlijn schrijft voor dat “beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten (...).”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat het feit dat verzoekster op 25 maart 2022 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor feiten die een inbreuk zouden vormen op de wetgeving inzake drugs, en dat zij hierdoor geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, doorslaggevend is voor verwerende partij om verzoekster een inreisverbod op te leggen en om de duur van dit inreisverbod op drie jaar te bepalen.

Verwerende partij motiveert hierover als volgt:

(...)

Enkel op basis van het feit dat verzoekster en haar partner in hechtenis zaten voor de feiten die een inbreuk zouden vormen op de wetgeving inzake drugs, meent verwerende partij dus dat hij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, was verzoeker niet veroordeeld. Er werd louter een proces-verbaal en aanhoudingsmandaat van 25 maart 2022 opgesteld.

Uit de opgegeven motivering blijkt duidelijk dat verwerende partij een inreisverbod oplegt aan verzoekster omdat "betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 25.03.2022 voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor zij vandaag veroordeeld zal worden."

Dit betreft echter een manifest onzorgvuldige en voorbarige appreciatie van verwerende partij. Verwerende partij nam de bestreden beslissing namelijk nog voordat verzoekster effectief veroordeeld was door de correctionele rechtbank te Antwerpen.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing op basis van manifest verkeerde gegevens, namelijk haar eigen vermoedens dat verzoekster die dag veroordeeld zou worden. Ten eerste kon verwerende partij niet zeker zijn dat verzoekster veroordeeld zou worden, en ten tweede kon zij bij gebrek aan een vonnis geen rekening houden met de concrete inhoud van dat vonnis. Dat is op zijn minst onzorgvuldig te noemen.

Wanneer we wel rekening houden met de inhoud van het vonnis van de correctionele rechtbank Antwerpen van 2 juni 2022, zien we dat verzoekster slechts een uitvoerende rol had en haar partner voornamelijk het voortouw nam. Daarnaast wordt benadrukt dat zij een blanco strafregister heeft en rekening houdend met de reeds ondergane voorlopige hechtenis en afwezigheid van eerdere straffen, wordt de uitvoering van de straffen uitgesteld door de rechter.

Daarbij dient benadrukt te worden dat ondanks het feit dat de partner van verzoekster de leidende rol wordt toebedeeld, hij toch de gunst van een werkstraf toebedeeld krijgt gezien zijn jonge leeftijd en reeds ondergane voorlopige hechtenis.

Er is dan ook geen enkel bewijs voorhanden dat verzoekster een actueel gevaar zou betekenen voor de openbare orde.

Gelet op het feit dat er in casu geen rekening gehouden werd met (de inhoud van) het vonnis van 2 juni 2022 is het dan ook uiterst voorbarig van verwerende partij om louter op basis van een eerste proces-verbaal en aanhoudingsmandaat te stellen dat verzoekster een bedreiging vormt voor de openbare orde en op basis daarvan een inreisverbod van 3 jaar af te leveren.

De feiten beperken zich bovendien tot huidige feiten. Er is geen sprake van andere criminele feiten. In dit geval is het buitenproportioneel om verzoekster als een gevaar voor de openbare orde te beschouwen.

Relevant hierbij is het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C554/13 van 11 juni 2015, dat handelt over het begrip 'gevaar voor de openbare orde' vervat in artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/115/EG. Deze bepaling heeft betrekking op de mogelijkheid om af te zien van het voorzien van een termijn voor vrijwillig vertrek. In zijn overwegingen 50 en 60 van dit arrest stelde het Hof als volgt:

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip „gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is

van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115. [...] In die omstandigheden veronderstelt het begrip „gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).” (eigen markering)

Relevant is ook de rechtspraak van de verenigde kamers van Uw Raad, waarin het begrip ‘openbare orde’ wordt verduidelijkt, verwijzend naar de criteria opgesteld door het EHRM in het Boultif arrest:

• RvV 22 februari 2018, nr. 200.119:

“2.7. De begrippen openbare orde en nationale veiligheid waarvan hier sprake, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald: “Zo geven sommige richtlijnen inzake legale migratie in hun preambule aan dat het begrip “openbare orde” de veroordeling wegens het plegen van een ernstig misdrijf kan omvatten en dat de begrippen “openbare orde” en “binnenlandse veiligheid” tevens gevallen omvatten van behoren tot of steun verlenen aan een vereniging die het terrorisme steunt of ook nog het feit extremistische doelstellingen te huldigen of te hebben gehuldigd (14e overweging, van richtlijn 2003/86/EG; 8e overweging van richtlijn 2003/109/EG; 36e overweging van richtlijn 2016/801/EU)”. Tevens wordt het belang van rechtspraak van het Hof van Justitie in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat “Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen kan gelezen worden dat “Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen

[...]”. Maar “[...] in de context van de Unie. met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie. ”. ” Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook. naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79: arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak) ”(Parl.St. Kamer, 2016-17, nr 2215/001, pp. 19-20).

2.19 (...) Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt verder dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, BoultifZ Zwitserland, § 48).

Het betreft hier:

(1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf; (2) de duur van het verblijf in het gastland; (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode; (4) de nationaliteit van alle betrokkenen; (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven; (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsbond; (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd; (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Einer (EHRM 18 oktober 2006, Einer/Nederland (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moet worden betrokken:

(9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
(10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest *Emre* (EHRM 22 mei 2008, *Emre/Zwitserland*, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, *Hasanbasic/Zwitserland*, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging. Het gaat om:

(11) de specifieke omstandigheden van de zaak; (12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 70).

2.31. Vermits het criterium “omstandigheden eigen aan de zaak” dat deel uitmaakt van de zogenaamde *Boultif*-criteria die nationale overheden in het maken van een redelijke belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM moeten leiden, met name een risico op foltering of op een onmenselijke of vernederende behandeling of straf bij een terugkeer naar Marokko omwille van het gelieerd zijn aan terrorisme-misdrijven, niet op een zorgvuldige wijze werd afgewogen door verweerder, kan verzoeker worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder is tekortgekomen aan de zorgvuldigheidsplicht bij de afweging die dient te worden gemaakt in het raam van artikel 8 van het EVRM. Het betreft een omstandigheid die redelijkerwijs niet van enig relevant gewicht is ontdaan.

2.20. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het houdt tevens in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Voor wat betreft een beslissing tot beëindiging van verblijf vindt dit beginsel van behoorlijk bestuur zijn weerklank in een expliciete wetsbepaling, met name artikel 62, § 1 van de *Vreemdelingenwet* (zie *infra* punt 2.22.).

• RvV 22 december 2017, nr. 197.311:

3.4 (...) In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) om deze begrippen nader te duiden. Uit deze voorbereidende werken bij de wet en uit de rechtspraak van het HvJ blijkt eveneens dat deze begrippen op dezelfde wijze geïnterpreteerd moeten worden ten aanzien van de beide, in punt 3.2. omschreven, categorieën van vreemdelingen (*Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001*).

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid ontwikkeld in het kader van richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijke veroordeelde derde/anders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 VWEU of artikel 21 VWELJ ontleen (cf conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS. pt. 36, 40-42, 48-49).

Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde en nationale veiligheid. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde en nationale veiligheid (zie bv. HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Zh. en O.*; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, *H. T.*).

De uitlegging van de begrippen 'openbare orde' en 'nationale veiligheid' blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde en de openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het HvJ immers dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, H.T., pt. 77; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

3.5. In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip "openbare orde" hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip "openbare veiligheid" betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

3.7. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen. (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28)

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de staatssecretaris, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De staatssecretaris moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij we ze opgemerkt "dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn

om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63).

3.15. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Ünür/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuhez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). ”

Uit deze rechtspraak blijkt dat het loutere feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een misdrijf, of veroordeeld is voor het plegen van een misdrijf, niet volstaat om deze persoon te beschouwen als een gevaar voor de openbare orde.

Bovendien blijkt dat het aan verwerende partij toekomt om aannemelijk te maken dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een 'werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast'.

In casu verwijst verwerende partij enkel naar "feiten waarvoor zij vandaag veroordeeld zal worden. " Hieruit kan echter helemaal niet worden afgeleid dat een fundamenteel belang van de samenleving wordt aangetast, noch dat er sprake is van een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een ernstige en werkelijke bedreiging vormt van een fundamenteel belang van de samenleving. Te meer daar in het vonnis van 2 juni 2022 duidelijk wordt dat verzoekster geen leidende rol had, dat zij een blanco strafblad heeft en dat de voorlopige hechtenis die zij heeft uitgezeten voldoende was als straf (samen met een geldboete).

De motivering van verwerende partij is niet afdoende en de beslissing disproportioneel.

De proportionaliteitstoets van verwerende partij schiet duidelijk tekort, omdat niet wordt onderzocht of verzoekster werkelijk een gevaar vormt voor de openbare orde. Noch uit de beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt enig ernstig element waarom verzoekster voor driejaar verboden moet worden om het grondgebied van de Schengenzone te betreden.

Verwerende partij stelt dat er voor verzoekster “een risico bestaat op schending van de openbare orde” en dat verzoekster “geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.” Echter, het feit dat verzoekster de openbare orde kan schaden, zonder dat duidelijk is dat verzoekster effectief de openbare orde schaadt, is uiteraard geen werkelijke bedreiging.

Tweede onderdeel

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Aan het bestaan van een gezinsleven met haar partner, of aan de hechtheid hiervan kan niet getwijfeld worden (stuk 4). Zij wonen op hetzelfde adres (Volksstraat 65 te 2000 Antwerpen), hebben al 5 jaar een relatie, er wordt in het vonnis stevast naar hen als 'partners' verwezen en zij zaten samen vast voor dezelfde feiten.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

Het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94).

Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip 'gezinsleven'. (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, §64)

De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Er wordt opgemerkt dat het samenwonen een belangrijk element kan zijn maar niet determinerend is, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

In casu liet verwerende partij kennelijk na rekening te houden met bovenstaande factoren ter kwalificatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

In de bestreden beslissing gaat verwerende partij ten onrechte uit van het gegeven dat er geen gezinsleven zou zijn aangezien verzoekster de vragenlijst niet heeft overgemaakt aan verwerende partij. Verwerende partij gaat daarmee te kort door de bocht en kon op zijn minst zelf onderzoek doen naar het gezinsleven van verzoekster met haar partner gezien het gegeven dat zij samen onder aanhoudingsmandaat geplaatst werden, voor gezamenlijk gepleegde feiten dat zij beiden verklaarden een relatie te hebben en dat er stevast naar hen wordt verwezen als zijnde 'partners' in het vonnis van de correctionele rechtbank te Antwerpen van 2 juni 2022. Zij wonen ook samen in de (...) te 2000 Antwerpen. Met betrekking tot het gezinsleven van verzoekster stelt de bestreden beslissing immers als volgt:

(...)

Verzoekende partij wenst te benadrukken dat het aan verwerende partij toekomt te onderzoeken of er sprake is van een werkelijk gezinsleven op grond van artikel 8 EVRM. Uit de loutere vaststellingen dat de vragenlijst niet werd overgemaakt, kan niet eenvoudigweg worden afgeleid dat er geen schending is van art 8 EVRM.

Verwerende partij is en diende op de hoogte te zijn van dit gezinsleven. Het komt haar dan ook toe hier een zorgvuldig onderzoek naar te doen. Zoals eerder aangehaald werd verzoekster samen met haar partner aangetroffen in hun woning op het moment van de aanhouding.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Hierboven is aangehaald dat het onderzoek van verwerende partij uiterst onzorgvuldig gebeurde. Verwerende partij gaat in de bestreden beslissing uit van gevolgtrekkingen die manifest onjuist zijn of zijn minst onvoldoende om te besluiten dat er geen sprake zou zijn van een gezinsleven. Hierdoor interpreteert verwerende partij artikel 8 EVRM op een te beperkte wijze.

Verwerende partij hield voorts geen rekening met de duur van hun relatie en het feit dat ze al jaren samenwonen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die beletten dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, §70)

In casu zijn er serieuze hinderpalen om het gezinsleven verder te zetten in Mongolië.

Zo kan men moeilijk verwachten van de heer IDELBI, die over een verblijfsrecht in België beschikt dat hij mee verhuist naar Mongolië, een land waarmee hij geen uitstaans heeft.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal dan ook een serieuze inbreuk vormen op het gezinsleven van verzoekster en haar partner zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Omwille van het bovenstaande schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht.

In casu vormt de bestreden beslissing een disproportionele inmenging in het gezinsleven van het betrokken koppel omwille van de hierboven aangehaalde redenen.

In casu is er prima facie een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door geen rekening te houden met verzoeksters' gezinsleven met haar partner en een inreisverbod van 3 jaar op te leggen.

De verwerende partij heeft dan ook niet voldoende rekening gehouden met het gezinsleven van verzoekster zoals vereist door artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Verwerende partij dient volgens artikel 74/11 Vw. overigens niet aan te tonen dat ze op de hoogte is van specifieke omstandigheden, ze dient er rekening mee te houden. (zie RvV, nr. 98 002 van 27 februari 2013)

Tot slot werd ook de motiveringsplicht geschonden:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)”.

Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd in de zin dat er onvoldoende feitelijke en juridische gronden zijn voor de beslissing, of dat deze gronden, zo ze er wel zijn, niet blijken uit de bestreden beslissing.

De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door geen rekening te houden met verzoeksters privé- en gezinsleven in België. De motivering hieromtrent ontbreekt bovendien volledig, en houdt dan ook een schending in van de motiveringsplicht waaraan verwerende partij als administratief bestuur onderworpen is.

De bestreden beslissing schendt dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

De beslissing om een inreisverbod op te leggen van de maximumtermijn van drie jaar is niet proportioneel en dus schendt ze het evenredigheidsbeginsel.

Het belang van de immigratiecontrole, waarnaar verwerende partij verwijst, is geen individuele omstandigheid en kan niet verantwoorden waarom verwerende partij opteert voor drie jaar.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de omstandigheden eigen aan verzoekster en heeft daarom geen zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Om al deze redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.2. De in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze formele motiveringsplicht houdt ook in dat ze een "afdoende" motivering moet zijn. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verzoekende partij toont niet aan dat deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de bestreden beslissing wordt de juridische en feitelijke grondslag vermeld: artikel 74, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet omdat in het, met de bestreden beslissing gepaard gaand, bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn van vrijwillig vertrek is voorzien. Voorts zet de bestreden beslissing uiteen dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad en maakt zij melding van feitelijke

gegevens die tot dit besluit leiden. De bestreden beslissing bespreekt de reden waarom het inreisverbod een duur van drie jaar heeft. Ook wordt erop gewezen dat de verzoekende partij de haar overhandigde vragenlijst in het kader van het horen van de verzoekende partij niet werd ingevuld.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de redenen van de bestreden beslissing begrijpt en kent zodat het normdoel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.3. De verzoekende partij voert de schending aan van de volgende beginselen van behoorlijk bestuur:

Verzoekende partij betwist de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht (door haar omschreven als zijnde de algemene motiveringsplicht).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.4. Voorgaande beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat ten dele luidt:

“§ 1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

De verzoekende partij verwijst naar artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). De verzoekende partij stelt dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening moet gehouden worden met de specifieke omstandigheden van het geval en hierover moet gemotiveerd worden, met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel.

2.5. In wezen bekritiseert de verzoekende partij dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kon oordelen dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Op

basis van een hechtenis en bij gebreke aan een veroordeling kon de verwerende partij niet tot dit besluit komen. Dat is volgens de verzoekende partij onzorgvuldig en gebaseerd op foutieve gegevens. De verzoekende partij wijst erop dat uit het correctionele vonnis van 2 juni 2022 blijkt dat zij slechts een uitvoerende rol had en haar partner het voortouw nam. Zij had een blanco strafregister en stelt zelf dat, rekening houdend met de voorlopige hechtenis, de uitvoering van de straffen voor het overige is uitgesteld.

De verzoekende partij geeft dus aan dat zij wel degelijk is veroordeeld voor de in de bestreden beslissing opgesomde feiten (drugsfeiten) en toont geen belang bij haar grief dat op het ogenblik van de bestreden beslissing geen grond bestond voor het nemen van de bestreden beslissing omdat een veroordeling ontbrak.

Waar de verzoekende partij onzorgvuldig gedrag verwijt aan de verwerende partij omdat zij uitgaat van het op dat ogenblik nog niet bestaande gegeven dat de verzoekende partij wordt veroordeeld voor drugsfeiten, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, berust die stelling op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing gaat duidelijk uit van het bevel tot aanhouding van 24 maart 2022 (voorhanden in het administratief dossier), hetzij maanden voor het nemen van de bestreden beslissing. In dit bevel tot aanhouding valt te lezen dat er een huiszoeking plaatsgreep in de woning waar verschillende types drugs werd aangetroffen, zoals cocaïne, marihuana en restanten van XTC, alsook veel cash geld. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat in het administratief verslag vreemdelingencontrole wordt gesteld dat er een *“huiszoeking heterdaad drugsverkoop”* met de aanwezigheid van de verzoekende partij is gebeurd en zij wordt gelinkt aan verkoop van verdovende middelen.

De verzoekende partij erkent dat zij effectief wordt veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen en maakt aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing voorbarig of onzorgvuldig is genomen. De verzoekende partij gaat voorbij aan het gegeven dat het een op heterdaad betrapting betrof. Het is niet kennelijk onredelijk op basis van die omstandigheden te oordelen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, en een bedreiging voor de openbare orde vormt, gelet op de aard van de strafrechtelijke feiten (drugshandel). Bovendien wijst het attest van gevangenschap, dat de verzoekende partij bijbrengt, dat de aanhouding duurde tot 2 juni 2022. De verzoekende partij toont geenszins aan dat zou blijken dat deze gevangenschap onrechtmatig was, wel integendeel. Zij stelt in haar middelen dat zij uitstel kreeg van de bestraffing voor de niet al uitgevoerde gevangenisstraf.

Het gegeven dat de verzoekende partij slechts een uitvoerende rol speelde en voordien een blanco strafregister had, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoekende partij ontkent niet dat zij is veroordeeld voor drugsfeiten, zoals de bestreden beslissing correct uitlegt: *“Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.*

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2.6. De verzoekende partij betwist het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde omdat er geen sprake is van andere criminele feiten zodat de bestreden beslissing buitenproportioneel is genomen. Zij verwijst naar het arrest C554/13 van 11 juni 2015.

De verzoekende partij gaat hiermee voorbij aan de ernst van de aard van het gepleegde misdrijf. Ook het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t.*

Frankrijk, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*).

De feiten zijn recent gepleegd en volgens de verzoekende partij is er een bestraffing met uitstel voorzien, wat erop wijst dat het gevaar voor de openbare orde niet helemaal is verdwenen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij meer heeft gedaan dan zich te steunen op een hechtenis van meer dan twee maanden. Zoals eerder gesteld, gaat het om een op heterdaad betrapping van drugshandel, wat een bijzonder ernstig misdrijf is met zware gevolgen voor de maatschappij. De bestreden beslissing motiveert bovendien: *“Uit louter persoonlijk en gemakkelijk (geld)gewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.*

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Terecht heeft de verwerende partij een groot belang toegekend in dit geval aan de aard van het misdrijf en vooral de gevolgen voor de maatschappij en de volksgezondheid. Het spreekt voor zich dat dergelijk gevaar in dit geval daadwerkelijk is. Drugshandel, waaronder cocaïne en xtc, vormt een ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving en dit gevaar is *in casu* reëel. De verwijzing naar het arrest nr. 200 119 van de Raad, dat de verzoekende partij deels citeert, doet hieraan geen afbreuk.

De gemachtigde van de staatssecretaris kan, in het raam van zijn eigen bevoegdheden en rekening houdende met de inlichtingen waarover hij beschikt, tot het besluit komen dat verzoeksters aanwezigheid in het Rijk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, hetzij kan vormen. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de *Boultiff*-criteria, zoals vernoemd in het arrest van het EHRM van 2 augustus 2001, § 48, merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet over een voortgezet legaal verblijf beschikte. De verzoekende partij is geen gevestigde vreemdeling. De bestreden beslissing is evenmin een beëindiging van het verblijf. Dergelijk betoog is niet dienstig.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar het *Boultif*-arrest en de arresten die de Raad uitsprak op 22 februari 2018, gekend onder nr. 200 119, en op 22 december 2017, gekend onder nr. 197 311, handelden deze over een beslissing tot beëindiging van verblijf als voorwerp, wat *in casu* niet het geval is.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing steunt op een onjuiste feitenvinding, hetzij een niet correcte beoordeling werd gedaan of kennelijk onredelijk is. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

De materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel zijn niet geschonden. Wat de zorgvuldigheidsplicht betreft, blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen die de verzoekende partij kenbaar maakte aan het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing. De Raad wijst er nog op dat zij naliet de vragenlijst, haar gegeven om het hoorrecht uit te oefenen, te beantwoorden. De verzoekende partij is zelf nalatig en onzorgvuldig geweest. Evenmin maakt de verzoekende partij de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

De duur van het inreisverbod is proportioneel genomen, ten overvloede temeer de verzoekende partij recent zelfs de openbare orde schaadde en aldus zeker een gevaar voor de openbare orde kan vormen.

De Raad besluit dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motieven. De verwerende partij handelde hierbij niet kennelijk onredelijk. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het

bestuur die keuze heeft kunnen maken. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men, ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dit is niet het geval. Bijgevolg is evenmin het evenredigheidsbeginsel geschonden.

2.7. Het eerste onderdeel is ongegrond.

2.8. In een tweede onderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM dat bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het blijkt niet uit het administratief dossier dat de verzoekende partij kinderen heeft of gezondheidsproblemen kent. Zij verwijst enkel naar het gezinsleven met haar partner die volgens de verzoekende partij mede werd veroordeeld voor dezelfde drugsfeiten, als leidend figuur.

2.9. In de mate dat de verzoekende partij de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, wordt verwezen naar punt 2.2.

Waar de verzoekende partij zich beroept op bepaalde beginselen van behoorlijk bestuur en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad in eerste instantie naar het gestelde onder punten 2.3. en 2.4.

De Raad merkt op dat uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht voortvloeit maar wel een onderzoeksplicht. De verzoekende partij heeft, ondanks vraag hiernaar, geen specifieke elementen aangereikt die de verwerende partij toelaten te oordelen over haar gezinsleven zodat de verwerende partij niet kon ingaan op specifieke elementen die haar gezinsleven betreffen.

Naast een theoretische uitleg stelt de verzoekende partij dat aan het bestaan van een gezinsleven met haar partner of de hechtheid ervan niet kan getwijfeld worden omdat zij al vijf jaar zouden samenwonen en in het correctionele vonnis steevast naar hen als *“partners”* verwezen wordt.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij het correctionele vonnis van 2 juni 2022 niet bijbrengt.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een theoretische uitleg over artikel 8 van het EVRM geeft.

Concreet verwijst zij enkel naar een correctioneel vonnis van 2 juni 2022 dat zich niet in het administratief dossier bevindt en dat de verzoekende partij niet bijbrengt. Zij laat evenwel na voldoende precies aan te duiden en aan te tonen welke de aard van haar relatie betreft, de intensiteit en de hechtheid van de relatie, de nationaliteit van haar partner.

De Raad dient zich bij de beoordeling te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij merkt juist op in haar nota met opmerkingen :

“De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder wijst er in dit kader op dat verzoekende partij uitgenodigd werd om de gemachtigde van de Staatssecretaris te informeren omtrent haar individuele situatie.

De bestreden beslissing bepaalt hieromtrent:

“Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van Antwerpen op 31.03.2022. Betrokkene liet echter tot op heden na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van art 3 afgeleid worden. (...).”

De Raad merkt op dat de verwerende partij vervolgens verkeerdelijk een zin van het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten herneemt terwijl dat de bestreden beslissing wel degelijk stelt dat met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11, heeft rekening gehouden en niet met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij vervolgt:

“Aangezien verzoekende partij naliet om de gemachtigde van de Staatssecretaris te informeren betreffende de zgn. duurzame relatie die zij zou hebben, kan niet worden aangenomen dat er sprake is van een waarachtige relatie, die bescherming zou moeten genieten in het licht van artikel 8 EVRM.”

Inderdaad blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan haar uitnodiging tot het gehoor middels de in te vullen vragenlijst en geen elementen kenbaar maakte, van die aard dat een mogelijk risico op een schending van artikel 8 van het EVRM zich zou voortdoen. In het kader van een wederkerige zorgvuldigheidsplicht komt het de verzoekende partij toe elementen aan te reiken over haar gezinsleven indien zij daartoe wordt uitgenodigd. In dit geval heeft de verzoekende partij zich in een stilzwijgen gehuld en kan zij bijgevolg de verwerende partij niet verwijten geen nader onderzoek naar haar gezinsleven te verrichten.

De zeer beperkte elementen die de verzoekende partij thans aanreikt en het stuk 4 dat de verzoekende partij toevoegt, voor het eerst aan haar verzoekschrift, zijn niet van aard een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Ten overvloede: foto's zijn slechts momentopnames en niet van aard een duurzame relatie aan te tonen en in dit geval, de berichten tussen de verzoekende partij en haar voorgehouden partner al evenmin.

De verwerende partij stelt correct:

“Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.).

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Zulks wordt in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk beklemtoond door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie."

De verwerende partij benadrukt terecht dat de verzoekende partij geen onoverkomelijke hindernissen aanvoert waaruit moet blijken dat zij zich met de voorgehouden partner niet elders buiten het Rijk kan verplaatsen om het gezinsleven uit te oefenen. De verzoekende partij heeft steeds in illegaal verblijf in het Rijk verbleven. Dienaangaande kan de Raad zich vinden, in dit geval, in de volgende opmerkingen van de verwerende partij:

"In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot de stelling dat men moeilijk kan verwachten van de beweerde partner dat hij mee verhuist naar Mongolië zonder evenwel aan te tonen dat dit niet mogelijk zou zijn.

In ieder geval moet de verzoekende partij geacht worden om nauw contact te kunnen blijven onderhouden gedurende een gebeurlijke periode van tijdelijke scheiding, dit via moderne communicatiekanalen of via periodieke bezoeken van de partner aan verzoekende partij.

Zie ook:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

*De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen **moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven** met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)*

Verweerder merkt nog op dat het op heden aangevoerde gezinsleven van de verzoekende partij volledig werd uitgebouwd in illegaal verblijf.

Zie ook:

"Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben uitgebouwd." (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014) 9/11

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat het inherent is aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. De verzoekende partij doet zelfs geen poging om aannemelijk te maken waarom het gezinsleven uitsluitend in België zou kunnen worden beleefd en/of uitgebouwd.

Zie dienaangaande ook:

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar

verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. **Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest.** Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstrekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)
Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.”

Deze gedachtegang wordt door de Raad hernomen. De verzoekende partij beweert dat er serieuze hinderpalen zijn maar concretiseert haar bewering niet, noch werd deze stelling met enig begin van bewijs onderstaafd.

De verzoekende partij toont niet aan dat de duur van haar relatie, en jaren samenwonen door de toepassing van artikel 8 van het EVRM automatisch leidt tot een recht op verblijf. De verzoekende partij dient daartoe de geëigende procedures te volgen, wat de verzoekende partij naliet te doen.

De stukken die de verzoekende partij als actuele informatie aan de Raad overmaakt op 12 oktober 2022, doen evenmin afbreuk aan het gestelde. De wens tot wettelijk samenwonen en de moeilijkheden die de verzoekende partij heeft om de nodige documenten hiertoe te verkrijgen, geeft geen automatisch recht tot verblijf.

Evenmin volstaat de bewering dat van haar partner niet kan verwacht worden dat hij de verzoekende partij volgt naar het herkomstland om aan te tonen dat het gezinsleven, zo het er al is, niet elders kan uitgeoefend worden. Dergelijke bewering is niet bij machte om een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te tonen nu de verzoekende partij naliet enig element te verschaffen en de vragenlijst onbeantwoord liet.

Het kwam de verzoekende partij toe concrete elementen te verschaffen in antwoord op de vragenlijst tot horen, wat zij naliet te doen. De verzoekende partij is zelf onzorgvuldig geweest. Eventuele hinderpalen om het gezinsleven elders uit te oefenen had zij moeten kenbaar maken aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, temeer zij hiertoe voldoende tijd had (sedert 31 maart 2022 tot aan het nemen van de bestreden beslissing op 2 juni 2022).

De bestreden beslissing merkt in dit geval correct op:

“Artikel 74/11

Betrokkene heeft het ontvangstbewijs met betrekking tot de hoorplicht getekend in de gevangenis van Antwerpen op 31.03.2022.

Betrokkene liet echter tot op heden na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van de betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van art 3 afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

De verwerende partij kan maar rekening houden met wat aan haar kenbaar werd gemaakt.

Zoals eerder gesteld, vloeit uit artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht voort. Aan de onderzoeksplicht werd voldaan doordat de verwerende partij de verzoekende partij (tevergeefs) uitnodigde elementen van haar gezinsleven kenbaar te maken enerzijds en door de vaststelling dat uit het administratief dossier geen elementen blijken anderzijds. Inderdaad kan geen gezinsherenigingsaanvraag teruggevonden worden of enig element dat de verzoekende partij blijk gaf van een wens tot legaal verblijf met haar partner.

Supra werd al vastgesteld dat de motiveringsplicht in het kader van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet werd vervuld: er is geen vrijwillig vertrek voorzien in het bevel dat aan de oorsprong ligt van de bestreden beslissing en de duur van het inreisverbod is afdoende gemotiveerd, dit op een proportionele wijze.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Evenmin toont zij aan dat de bestreden beslissing disproportioneel is genomen. De bestreden beslissing verwijst niet enkel naar de immigratiecontrole maar ook naar het belang van de samenleving en naar het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij waarbij zij op niet kennelijk onredelijke wijze verwijst naar de gevolgen voor de maatschappij wanneer verdovende middelen op de markt komen, ook voor de volksgezondheid schade toebrengen.

2.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN